

lijke groepen. Ik meen, dat er van vervulling der eerste twee punten slechts de *schijn* aanwezig is, ondanks het feit, dat de voorstellen twee organisaties aan de specialisten aanbieden. De *algemeene* organisatie (?) zal voorstellen aan de algemeene vergadering mogen doen, en drie leden in het hoofdbestuur mogen benoemen, die zichzelf, het hoofdbestuur, en de andere specialistenorganisatie in den weg zullen zitten. Zulk een *algemeene* organisatie, beoogend *decentralisatie*, is slechts een *schijn*organisatie. De andere, *peripheere*, organisatie zou iets vermogen, indien zij maar niet saamgekoppeld ware op een wijze, die wederzijdsche onvruchtbaarheid medebrengt, met de tot heden zeer goed werkende C. O., terwijl de versnippering van de over het land verspreide specialisten, door het hun onthouden van de algemeene bindende besluiten kwaad en goed verre houdt.

Zoolang aan de hoofdbestuurvoorstellen niet ontnomen wordt de onwaarachtige schijn van te geven aan de specialisten een algemeene organisatie, terwijl de algemeenheid der organisatie doelbewust ontbreekt, zoolang het hoofdbestuur niet geeft een heusch bedoelde *algemeene* organisatie, en een heusch bedoelde vertegenwoordiging in het hoofdbestuur, organiek samenhangend met die organisatie, zoolang misleidt men zichzelf en kweekt moeilijkheden in de Maatschappij met het toepassen van lapmiddeltjes op het hoofdbestuurvoorstel.

Hoe de C. V. in de toelichting tot haar voorstellen kan meenen, dat het hoofdbestuur de motie-Rotterdam een minder goeden grondslag acht om overeenstemming te bereiken, is RIBBIUS en misschien meer met hem een raadsel. Die meening heeft het hoofdbestuur vastgelegd in een eenstemmig genomen besluit: *zich demissionair te verklaren, indien de algemeene vergadering de motie-Rotterdam enz. in behandeling nam!* Was er buigzaamheid noodig voor het hoofdbestuur om, geklampt aan de bestuurstafel, toch twee dagen later die motie door de algemeene vergadering te zien behandelen, er was slapheid van het hoofdbestuur van noode, om, gehecht aan de groene tafel, die motie zelfs aangenomen te zien, er was vloeibaarheid van noode, om, gekleefd aan het groene laken, zich de uitvoering dier motie te laten aanleunen. Is het te verwonderen, dat wie in de voorstellen van dit hoofdbestuur zoekt naar een vast, hecht aangrijpingspunt, om de Maatschappij uit het moeras te trekken, vindt...: een gat zonder rand?!

Rotterdam, 18 November, 1918.

H. K. DE HAAS.

II.

Naar aanleiding van het artikel van dr. SCHNITZLER in het *Tijdschrift* van 23 November 1918, merk ik op, dat, nu in art. 217 wordt voorgesteld te lezen dat:

„de Centrale Organisatie een band vormt, zoowel tusschen de algemeene afdelingsziekenfondsen en bijzondere ziekenfondsen, als tusschen de ziekenfondshuisartsen en ten doel heeft de belangen der geneeskundige verzorging van de verzekerden en de belangen der geneesheeren te behartigen”,

het voor ieder duidelijk zal zijn — behalve misschien voor dr. SCHNITZLER — dat hier met verzekerden worden bedoeld de verzekerden bij ziekenfondsen en met geneesheeren de geneesheeren, die aan ziekenfondsen werkzaam zijn. Ten overvloede zou men hier het woord „geneesheeren” ook door „ziekenfondshuisartsen” kunnen vervangen, maar wat de taak van het bestuur der C. O. betreft, zal dit geen verandering geven.

Ik houd tegenover dr. SCHNITZLER vol, dat de C. O. tot nu toe omvatte de huisartsen en specialisten, maar na aanneming der voorstellen van de C. V. slechts zal omvatten de ziekenfondshuisartsen, zoodat de tweeslachtige positie daardoor is opgeheven. Dat de benoeming van de bestuursleden der C. O. door de algemeene vergadering geschiedt, maakt de positie niet tweeslachtig, evenmin het feit, dat bij de voorstellen der C. V. de specialisten ook nog wel een hand met de algemeene vergadering behouden. Mocht de algemeene vergadering besluiten, dat de benoeming van de bestuursleden der C. O. door de ziekenfondshuisartsen zelf geschiedt, dan zal dit voor niemand enig voordeel of gemak opleveren.

Ik hoop van harte, dat de motie Den Haag — nog eens door de heeren NAVIS en KIJLSTRA verdedigd — niet zal worden aangenomen, want de Nederlandsche Maatschappij tot bevordering der geneeskunst zou daardoor voorgoed uiteenvallen.

Dordrecht, 25 November 1918.

A. C. VAN BRUGGEN.

III.

RIBBIUS komt in de aflevering van 16 November tot de slotsom: „dat met eenigen goeden wil van beide kanten overeenstemming tusschen hoofdbestuur en C. V. nog niet geheel behoeft te zijn uitgesloten”. Aangezien de heer RIBBIUS een der ingewijden is en het van algemeene bekendheid is, dat hij nu juist niet een medestander is van de C. V., zal menige lezer vermoeden, dat hij hier spreekt in den geest van het hoofdbestuur en dat het dus de C. V. is, bij wie vooral die goede wil ontbreekt. Deze indruk zou geheel onjuist zijn. In de laatste hoofdbestuursvergadering is nl. een voorstel van ondergeteekende in behandeling geweest, strekkende om alsnog een poging te doen om tot overeenstemming te komen. Toen bleek, *dat bij de C. V. de goede wil niet ontbrak*; zij verklaarde zich aanstonds bereid tot nieuw overleg en adviseerde gunstig op mijn voorstel. Dit laatste werd ondanks den steun van op één na alle adviseerende stemmen *door het hoofdbestuur verworpen*. Niet bij de C. V. dus, maar bij het hoofdbestuur zelf ontbrak de goede wil tot nader overleg; het weigerde dit kategorisch. Toen was het de juiste tijd geweest voor den heer RIBBIUS om op het doen van een poging, als hij nu voorstelt, aan te dringen; doch de eenige adviseerende stem, die er tegen werd uitgebracht, was de zijne. Wel vreemd doet het daarom aan, dat juist hij nu, nu het daarvoor te laat is, nog met een dergelijk voorstel komt. Dit had moeten geschieden, vóórdat de voorstellen waren gepubliceerd en het had m. i. niet mogen gebeuren, zonder dat van het bovenstaande werd mededeeling gedaan met vermelding van de redenen voor schrijvers verandering van meening. Ook hij zelf zal wel nauwelijks verwachten, dat de C. V. in dit tijdperk nog weer tot het overleg bereid zal zijn, dat, toen het nog volop tijd was, door het hoofdbestuur, met zijn steun, werd geweigerd.

In de tweede plaats enkele opmerkingen over de toelichting van het hoofdbestuur bij zijn voorstellen. Op bldz. 1354 zegt het: Het karakter der beide voorstellen loopt in hoofdzaak zóózeer uiteen, dat met de keuze tusschen beide voorstellen de a. s. buitengewone algemeene vergadering zal beslissen over de richting, waarin de Ned. Maatschappij tot bevordering der geneeskunst zich verder zal ontwikkelen. Juist daarom was het voor het hoofdbestuur, hoe gaarne het dit ook gewild had, onmogelijk een brug te slaan tusschen beide voorstellen”. En aan het einde, op bldz. 1357: . . . „Maar dat nimmer aan de behartiging dezer [vak]belangen een zoodanige plaats mag worden ingeruimd, dat zij haar [d. i. de Mij.] geheel gaan beheerschen en de afdelingen gaan vervormen tot vakvereeningen in engeren zin. Het doel der Maatschappij zou daardoor ten eenenmale worden voorbijgestreefd, de Maatschappij in haar karakter misvormd; het aanzien van den geneeskundigen stand en de geneeskundige verzorging zouden er slechts schade van kunnen ondervinden”.

Met deze laatste fanfare zal zeker ieder rechtgeaard maatschappijlid instemmen. Doch zouden wij nu waarlijk moeten aannemen, dat het hoofdbestuur geheel blind ervoor is, dat deze tirade slechts een mooie algemeen gewaardeerde, doch tevens nietszeggende fanfare blijft, zoolang het niet zakelijk en overtuigend aantoon, dat aanneming der voorstellen van de C. V. inderdaad de Maatschappij aldus in haar karakter zou misvormen? Men zou het haast moeten gaan meenen, want elke, ook de zwakste, poging, om dat bewijs te leveren ontbreekt in deze toelichting. En evenmin wordt ook maar met één woord getracht aan te toonen, dat inderdaad de beide voorstellen zóó geheel verschillen, dat zij ieder een geheel andere ontwikkelingsrichting aan de Maatschappij zouden geven, zoodat het slaan van een brug onmogelijk is.

Mogen ook anderen, vooral afdelingsbesturen en afgevaardigden, de beide voor-